

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 10. sunnuntaista helluntaista 14.8. ja päättyy 19. sunnuntaina helluntaista 18.10.

Ja Herra kehui epärehellisen taloudenhoitajan viisautta

10. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 14.8.
LUUK. 16:1–9

Voiko liike-elämässä toimivia käytäntöjä soveltaa kirkkoon tai seurakuntaelämään? Joidenkin mielestä ei voi. Kirkko on hengellinen yhteisö, jossa totellaan toisenlaisia lainalaisuuksia. Toisten mielestä molemmissa on kyse samanlaisista ihmisistä. Jeesus näyttää asettuvan jälkimäisten kannalle. Kaikilta ja kaikenlaiselta voi oppia. Jopa varkaalta.

Jeesuksen viittaus epärehelliseen taloudenhoitajaan tulee ymmärrettävämmäksi, jos luemme Luukkaan evankeliumin kerralla läpi. Jos sinulla ei ole aikaa lukea alusta asti, lue ainakin luvusta 10 alkaen. Kovin helposti lukija muistaa jälleen, miten radikaalia ja poikkeavaa Jeesuksen opetus ja toiminta on. Hän ylistää lapsenmielisiä ja iloitsee siitä, että Jumalan valtakunta on salattu järkeveltä ja viisailta (10:21). Hän asettaa samarialaisen esimerkiksi juutalaiselle lainopettajalle (10:26–37). Hän opettaa Jumalan olevan antelias lapsiaan kohtaan (11:13). Hän asettaa oman sukupolvensa tuomiolle yhdessä Niniven asukkaiden kanssa (11:32). Hän syyttää suorasukaisesti fariseusta, joka oli kutsunut hänet aterialle (11:40), ja samalla muitakin lainopettajat (11:45). Hän kertoo kolme vertausta kadonneesta ja jälleen löytyneestä (luku 15).

Kaikessa tässä Jeesus on hätkähdyttävä ja epäsovinnainen. Mutta jos edelleen häiritsee, että Jeesus kehuu epärehellisen taloudenhoitajan viisautta, on syytä avartaa omaa ajatteluaan. Jeesus antaa siihen kylä keinot. Hän nimittäin antaa tälle poikkeukselliselle vertauspuheelle nelinkertaisen selityksen.

Ensinnäkin jakeen 8 mukaan valon lapset ovat joskus liian laiskoja toimimaan sen hyväksi, mihin uskovat. ”Tämän maa-

ilman lapset menettelevät toisiaan kohtaan viisaammin kuin valon lapset.” Ihminen, joka ajattelee omaa parastaan, on aina kekseliäs. Juuri sen me voimme oppia epärehelliseltä taloudenhoitajalta. Rabbiinisen perinteen mukaan varkaalta voi oppia seitsemän asiaa: 1. hän hoitaa virkaansa öisin, 2. jos hän ei onnistu ensimmäisenä yönä, hän jatkaa seuraavana, 3. varas rakastaa työtovereitaan, 4. hän vaarantaa elämänsä hyvin pienenkin asian vuoksi, 5. varas luopuu saavutuksistaan aivan pikkurahasta, 6. hän sietää lyöntejä ja kipuja, eivätkä ne jää häntä vaivaamaan, 7. varas rakastaa suuresti ammattiaan, eikä vaihtaisi sitä mihinkään. (**Martin Buber**: *Tie on jalkojesi alla. Juutalaista elämänviisautta itäisestä Euroopasta*. Karas-sana, 2000). Kunpa uskovat antaisivat Jumalan valtakunnan asialle edes puolet siitä energiasta, jonka he käyttävät oman etunsa ajamiseen!

Jae 9 antaa toisen selityksen: ”Hankikaa väärällä rikkauksella ystäviä, jotka ottavat teidät iäisiin asuntoihin, kun tuota rikkautta ei enää ole”. Ajallista hyvää tulee käyttää ystävyysvahvistamiseen. Ystävyys kannattelee elämäämme monella tapaa. Jeesuksen tavoin rabbit opettavat, että ”rikkaat auttavat köyhiä tässä maailmassa, mutta köyhät auttavat rikkaita tulevassa”. Todellista rikkautta ei siis ole se, minkä ihminen varastoi itselleen, vaan se, minkä hän jakaa muille. Rahaa ja muuta omaisuutta ei ole tarkoitettu varastoitavaksi vaan käytettäväksi. Mutta ei ole kyse vain iankaikkisuudesta. Myös tässä ajassa on tärkeää käyttää varallisuutensa oikein. Itsekkäästi käytetty raha on tuhlettua rahaa. Jos sinua on siunattu taloudellisella hyvinvoinnilla, siunaa sinä vastavuoroisesti sitä, joka on tarpeessa. Muistan elävästi ne pienet kädenojennukset, joilla vanhemmat kristityt auttoivat minua köyhänä opiskelijana eteenpäin.

Kolmas selitys löytyy jakeista 10 ja 11: ”Joka on vähimmässä luotettava, se on luotettava paljossakin.” Tämän ymmärrämme helposti. Jokainen tehtävä ja laaja koettelee uskollisuuttamme. Se, miten hyvin hoidan juuri sen tehtävän, joka minulle on nyt annettu, määrittelee sen, minkälaisia tehtäviä minulle voi jatkossa antaa. Työelämässä tämä joskus unohtuu. Työntekijä saattaa ajatella olevansa oikeutettu parempaan, vaikka hän käyttäytyy huonosti ja aiheuttaa stressiä muille. Englanninkielessä puhutaan sukupolvikäsitteestä *entitlement*. Olemme sukupolvi, joka kuvittelee olevansa oikeutettu kaikkiin etuihin riippumatta siitä, miten olemme homman hoitaneet. Jeesus vie periaatteen vielä pidemmälle, hän ulottaa sen koskemaan ikuisuutta. ”Jos te ette luotettavasti hoida toisen omaisuutta, kuka teille antaa sen, mikä on teidän omaanne?” Taivaan portille ei tulla vaatimalla ”minulle kuuluu”. Mutta Jeesus lupaa, että juuri sielä meille annetaan se, mikä on todella ja ikuisesti omaa. Ihana lupaus.

Jeesus antaa vielä neljännekin selityksen vertaukselleen. Jakeessa 13 hän sanoo: ”Yksikään palvelija ei voi palvella kahta herraa. – Te ette voi palvella sekä Jumalaa että mammonaa.” Meille on itsestään selvää, että ihmisellä voi olla kaksi tai jopa useampia työnantajia. Hän voi jakaa aikaansa niiden kesken ja valita itse, miten sen tekee. Mutta Jeesuksen ajan palvelijalle — tai orjalle — se ei ollut mahdollista. Siksi Jeesuksen sana tulee ymmärtää hengellisesti. **Bob Dylan** teki tästä vuonna 1979 mieleenpainuvan laulun *Gotta Serve Somebody*. On kyse siitä, mitä tarkoitusta ihminen pohjimmiltaan elämällään palvelee. Siinä ei voi tehdä kompromisseja.

Nämä Jeesuksen sanat ovat valo, joka paljastaa vaelluksemme hapuilun, ja peili, joka näyttää meille itsemme totuudellisesti. Mutta ennen kaikkea ne ovat Us-

kollisen Ystävän ja Rakastavan Herran sanoja. Hän ei vaadi, vaan kutsuu. Kiitos, Jeesus!

Arto Antturi
toiminnanjohtaja (Sansa), rovasti
Helsinki

Etsikkoajoja

ENSIMMÄINEN SAARNA

11. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 21.8.

LUUK. 19:41–48

Jerusalemien pääsiäisjuhille saapuva Jeesus puhkesi itkuun. Mitä hän näki? Kaupungin, joka tulisi tuhoutumaan roomalaisten käsissä? Vai näkikö hän kaupungissa olevat ihmiset, jotka elivät ilman suuntaa?

Ensimmäisenä huomio kiinnittyy Jerusalemin tulevaan kohtaloon. Tätä kohtaloa kuvailemalla Jeesus liittyy eräänlaiseen profeettalliseen perinteeseen. Jerusalemin tuhoa olikin ennustanut muun muassa Jeremia (Jer. 7:34). Vanhan testamentin kontekstissa on usein kyse siitä, että kaupunki tuhoutuu, jos kansa ei käänny takaisin Jumalan luokse. Samanlainen ajatus säilyy myös Jeesuksen sanoissa. Tällä kertaa kansan turva on kuitenkin heidän silmiensä edessä. Jeesus tiesi, etteivät ihmiset halunneet turvautua häneen. Jeesuksen reaktio kaikkeen tähän kertoo mielestäni paljon hänen rakkautestaan ihmisiä kohtaan. Hän itki. Hän toivoi, että kansa huomaisi, että hän on heidän turvansa ja toivonsa.

Tästä evankeliumitekstistä nousee esiin yksi sana, joka on asetettu tämän sunnuntain otsikoksi. Etsikkoajo on sanana ajautunut melko kauas nykykielestä. Omituisen kuuluisen sanan seasta tuleeekin helposti bongattua ”etsi”. Kuka etsii ketä? Joskus etsikkoajoa käytetään kuvaamaan hengellisen etsimisen aikaa. Ihminen siis etsii Jumalaa. Perinteisen käsityksen mu-

kaan etsikkoaika kuitenkin korostaa aivan erityisellä tavalla, että Jumala etsii tai kutsuu ihmistä. Roolit kääntyvätkin toisinpäin. Tässä on monella tapaa myös kristinuskon ydin. Jumala itse kutsuu meitä, koska me olemme kääntyneet hänestä pois. Tämän päivän evankeliumissa ihmisillä oli siis aivan erityinen etsikkoaika. Jumala oli fyysisesti heidän keskellään kutsumassa heitä luokseen.

Joskus etsikkoaika liitetään jonkin yhteisön kokemuksiin, kuten tämän päivän evankeliumissa. Jumala puhuttelee tiettyä ihmisryhmää ja herättää heissä kaipuun kääntyä takaisin hänen luokseen. Usein tällaisissa tapauksissa puhutaan herätyksestä. Laajasti ihmisiä koskettava herätys voi olla hyvin julkinen ja vaikuttaa monella tavalla seurakunnan tai muiden yhteisöjen elämään. Ajattelen, että etsikkoaika voi kuitenkin koskettaa myös henkilökoh- taisella tasolla. Joissakin elämäntilanteissa Jumala puhuttelee hyvin voimakkaasti, jolloin elämän arvot pääsevät kunnon käsittelyyn. Joskus etsikkoaika kuitenkin saattaa tuntua omalta etsintäretkeltä. Si- hen saattaa sisältyä oman maailmankatso- muksen, elämänarvojen ja hengellisyyden peilailua. Mihin minä turvaan? Tällaisen ajanjakson kohdalla voi kuitenkin pysähtyä miettimään, mikä saa minussa herää- mään tällaisia kysymyksiä. Jumalan kutsu ei aina ole taivaasta iskevä salama. Joskus se on hento tuulen vire, joka laittaa liik- keelle. Se saa huomaamaan, että minua kutsutaan pohtimaan, mikä elämässä on kestävää ja merkityksellistä. Henkilökoh- tainen etsikkoaika ei välttämättä ole laa- jalle näkyvä ja kuuluva herätys, vaan yh- den ihmisen kokemus siitä, että Jumala kutsuu minua ja minä tarvitsen häntä.

Olipa etsikkoaika yhteisöllinen tai hen- kilökohtainen, voimakkaasti ravisteleva tai pohdintaa herättävä, niin se on aika, jolloin meitä kutsutaan. Jumala ei katso vain sivusta, kun me ajaudumme pois hä-

nen luotaan. Hän katsoo surullisena mei- dän peräämme ja kutsuu meitä takaisin. Hän kurottautuu meidän puoleemme, vaikka me emme itse huomaisi olemamme eksesyksissä. Siksi me saamme pyytää: kun- pa minäkin joka päivä ymmärtäisin, mis- sä minun turvani on.

Juuso Pylkkänen
oppilaitospastori, Kokkola

Etsitty ja löydetty

TOINEN SAARNA

11. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 21.8.

LUUK. 19:41–48

Jeesuksen saapuminen Jerusalemiin tapah- tui palmusunnuntaina kunniasaatossa. Suuret joukot olivat kuulleet kerrottavan hänestä ja jotkut jopa nähneet Jeesuksen tekevän ihmetekojä. Ihmiset olivat saapu- neet sankoin joukoin ottamaan messiaan juhlallisesti vastaan Jerusalemiin. Yllätyk- sekseen he vastaanottavat vaatimattomal- la aasilla saapuvan kuninkaan. Ilossa ja humussa paistattelun sijaan Jeesus reagoi Jerusalemiin saapuessa hieman eri tavalla kuin olisi saattanut odottaa. Lähestyttyään Jerusalemiä ja vihdoon nähdessään kau- pungin hän puhkeaa itkuun ja sanoo:

Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäi- sit, missä turvasi on! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi kätkeyty. Vielä tulet näkemään ajan, jolloin viholliset rakentavat ympäril- lesi vallin, saartavat sinut ja käyvät kimp- puusi joka puolelta. He murskaavat maan tasalle sinut ja sinun asukkaasi. Sinuun ei jätetä kiveä kiven päälle, koska et tajunnut etsikkoaikaasi. (Luuk. 19: 41–44)

Jeesus ei kuitenkaan puhkea itkuun itsen- sä vuoksi, vaikka hän tiesi varsin hyvin, miten hänen matkansa Jerusalemiin tulisi päättyään. Hän itki sitä tuomiota, joka tulisi vielä kohtaamaan Jerusalemiä. Jee-

sus suri Jerusalemin puolesta, joka tulisi vielä torjumaan hänet Jumalan Poikana ja Vapahtajana. Ennen kaikkea sitä tuomiota, mikä tulisi koskemaan Jerusalemiä. Hän suri niiden kaikkien puolesta, jotka eivät tulisi ymmärtämään panna luottamustaan Jumalaan ja Hänen viisauteensa. Hän suri niiden puolesta, jotka luottavat enemmän omiin kykyihinsä ja ansioihinsa. Jeesuksen saapuminen Jerusalemiin merkitsi koko maailmalle pelastuksen päivää, mutta hänet torjuneelle kaupungille tuomion päivää.

Etsikkoajalla ei tarkoiteta vain sitä, että me ihmiset aktiivisesti etsisimme Jumalaa ja Hänen tahtoaan. Etsikkoaika on erityisesti aikaa, jolloin Jumalaa etsii meitä ja kutsuu meitä luokseen. Ennen kuolemaansa Jeesus painottaa opetuslapsilleen evankeliumissa Johanneksen mukaan seuraavanlaisesti: “Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6) Tämä muistuttaa meitä siitä, että pelastus ei toden totta ole ihmisen oma ansio. Vain Kristukseen uskomalla ja Hänen lupauksiinsa luottamalla meidät armahdetaan tuomion sijaan. Hän tuli ihmiseksi meidän tähtemme, korjatakseen synnin aiheuttaman välirikon ihmisten ja Jumalan välillä. Jeesus tahtoo kutsua meitä luokseen. Eikä vain kutsu, vaan hän on jopa tullut lihaksi maan päälle etsiäkseen meitä. Kuten Jeesus toteaa Sakkeuksen kodissa: “Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan.” (Luuk. 19:10)

Tämän jälkeen evankeliumi jatkuu kertomalla, kuinka Jeesus saapuu Jerusalemin temppeliin huomatakseen, että tämä juutalaisten keskeinen jumalanpalveluspaikka ja rukoukselle tarkoitettu Jumalan huone onkin laitettu palvelemaan ihmisten etuja: ahneutta, itsekkyyttä ja omaneduntavoittelea. Kauppiat ja rahanvaihtajat käyttävät hyväkseen temppelin keskeisestä sijaintia ja vilkasta liikennettä. Seurauksena Jeesus

raivostuu ja ajaa ulos kauppiaat ja rahanvaihtajat temppeleistä, minkä jälkeen hän toteaa: “On kirjoitettu: ‘Minun huoneeni on oleva rukouksen huone.’ Mutta te olette tehneet siitä rosvojen luolan.

Tempppelin tila sai siis Jeesuksen jopa suuttumaan. Hän puhdistaa Herran huoneen epäpyhästä ja sopimattomasta toiminnasta. Aiemmin Hän oli surrut koko Jerusalemin kohtaloa ja itkenyt sen asukkaiden puolesta. Tunteet kehittyivät tässä kertomuksessa surusta askeleen eteenpäin. Miten kauppiaiden ajaminen ulos temppeleistä voi oikein sopia yhteen etsikkoaikojen sanoman kanssa? Miten Jeesus muka kutsuu meitä luokseen, vaikka tässähän Hän ajaa ihmisiä kirjaimellisesti ulos temppeleistä? Olennaista ei olekaan se, että Jeesus ajaa suutuksissaan kauppiaat ja rahanvaihtajat ulos temppeleistä. Olennaisempaa on, että Hän tekee tyhjäksi heidän väärän toimintansa. Valmiiksi jo eksyksissä olevan kansan juoksuttaminen yhä syvemmälle suohon ei ollut siis Jeesuksen mieleen. Eikä liioin se, että rukousta varten tarkoitettu, Jumalan kunniaksi rakennettu temppeli olikin vain liiketoiminnan väline. Vailla tarkoitusta etsiä Jumalaa.

Välikohtaus temppeleissä tuo minulle mieleen myös apostoli Paavalin opetuksen 1. kirjeessä korinttilaisille. Kirjeessä Paavali opettaa Korintin seurakunnalle, että ruumis on Pyhän Hengen temppeli, joka ei sovi syntiselle toiminnalle. Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu ja Jeesuksen sovintoveressä “täydestä hinnasta lunastettu”. Paavali kehottaakin siis meitä tuomaan kunniaa Jumalalle pitämällä Hänen Pyhän Henkensä asuinsija puhtaan. Kun me pysymme Hänen Sanassaan ja rukouksessa käymme Hänen luokseen, voimme paremmin huomata myös Hänen kutsuvansa tässä ja tänään meitä.

Kristian Tienhaara
teol. yo, Helsinki

Itsensä vai muiden tutkimista?

12. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 28.8.
LUUK. 18:9–14

Tämän pyhäpäivän otsikko ohjaa meitä tutkiskelemaan itseämme ja omaa kristillistä vaellustamme. Päivän evankeliumin vertausta tarkasteltaessa tämä otsikko on syytä pitää mielessä. Vertaus omasta hurskaudesta varmastakin fariseuksesta ja Jumalan armon nöyrästi turvaavasta, mutta ammatinsa tähden juutalaisten halveksimasta publikaanista on hyvin tunnettu. Se on yksi ainoastaan Luukkaan evankeliumissa esiintyvistä Jeesuksen vertauskertomuksista.

Päällisin puolin teksti on helppo selittää: turvatkaa nöyrästi Jumalan armoon niin kuin publikaani älkääkään kuvitelko olevanne oman näkyvän uskonnollisuutenne tähden hurskas niin kuin fariseus omatekoisine jumalanpalveluksineen.

Tämä on tekstin luonnollinen tulkinna. Ongelma on kuitenkin se, miten meillä syntisillä ihmisillä on suuri kiusaus käyttää tätä tekstiä. Sijoitammekin mielessämme itsemme jo lähtötilanteessa publikaanin paikalle ja sitten kerromme, kuinka jotkut toiset ovat näitä vastenmielisiä fariseuksia: kenties juutalaiset perinnäissään toineen, roomalaiskatoliset traditioineen tai joku muu uskonratkaisuihin, tunnus- tuksineen, liturgisine eleineen tai muine perinteineen. Fariseuksia ovat joka tapauksessa jotkut muut ja sitten kun tarkastelemme omaa hengellisyyttämme voimme jopa ylpeillä omasta ”nöyrydestämme”, koska meidän uskonnollisuudessamme ei ole sitä tai tätä tai emme sano sitä tai tätä.

Päälle päätteeksi leimaamme toiset fariseuksiksi ja tukimme korvamme heidän kehoituksiltaan esimerkiksi parannukseen. Jumalan sana kuitenkin kehottaa meitä useasti elämään kristitylle sopivaa elämää. Emmehän vain ala väittää Jeesusta tai apostoleita ulkokultaisiksi fariseuksiksi? Lyömme rintaamme ja kiitämme

olevamme niin nöyriä publikaaneja, ettemme sellaista tai tällaista omaan uskonnollisuuteemme sisällytä. Jumalan kiitos, etten minä ole tuollainen fariseus niin kuin nuo jotkut muut!

Kykenemme siis kääntämään Kristuksen sanan tarkoittamaan jotakuinkin päinvastaista. Kyse on kehotuksesta tutkia itseään, niin kuin pyhäpäivän otsikko kuuluu, ei tutkia ja arvostella muita. Jeesus ei suinkaan moiti fariseusten pyrkimystä elää uskoa todeksi elämässä. Hän ei arvostelee sitä, että uskonnollisuus vaikuttaa toimintaamme tai ohjaa ratkaisujamme. Jeesus ohjaa meitä huomaamaan oman sokeutemme siinä, että alamme pitää itseämme muita parempina oman ulkonaisen hurskautemme ja inhimillisten traditoidemme vuoksi.

Kuitenkin jokainen ihminen on taivaaseen kelvoton eikä voi pitää itseään muita parempana. Jumalan sana osoittaa meidät syntisiksi. Kukaan meistä ei voi tulla pyhän Jumalan eteen luettelemaan ansiotaan olkootpa ne perhe-elämän, hyvätekevyyden tai ilmastoeroisuuden alalta. Kaikki nämä ovat hyviä asioita ja niihin Jumala meitä kutsuu. Niillä ei kuitenkaan voi kartuttaa itselleen ansioita kelvatakseen Jumalalle, koska Jumala on täydellinen ja vaatii meiltäkin täydellisyyttä: täydellistä vanhurskautta, pyhyyttä ja rakkautta.

Tällaista ei ole kuitenkaan kenelläkään meistä. Ainoastaan Jumala on täydellisen vanhurskas, pyhä ja rakastava. Hän tahtoo lahjoittaa meille täydellisen vanhurskautensa uskon kautta ja sitä varten meidän tulee pyytää Jumalalta vain armoa, ei tuoda hänelle ansioluetteloamme. Jumala ei hyväksy ketään tekojensa perusteella, sen sijaan hän armahtaa jokaista, joka tunnustaa syntinsä ja uskossa turvaa yksin hänen armoonsa.

Jussi Seppälä
TM, Kauniainen

Kuulevat korvat ja selkeä kieli

13. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 4.9.

MARK. 7:31–37

Jeesuksen eteen tuodaan päivän evankeliumissa kuuro mies, joka ei kykene selkeästi puhumaan. Markus kuvaa parantamisen hyvin tarkasti kaikkinen siihen liittyvine yksityiskohtineenkin. Väkipoukolla lienee ollut ihmettelemistä, kun Jeesus tekee monenlaisia asioita tälle miehelle. Tavallisimminhan Jeesus vain koskettaa sairasta tai sanoo sanan ja ihminen on parantunut. Nyt Jeesus kuitenkin menettelee toisin.

Syy voisi olla se, etteivät kaikki Jeesuksen tekemät eleet olekaan Jeesusta ja kuuroa miestä katselevaa väkijoukkoa varten: mikäli kuuro mies ei kuullut, tekivät Jeesuksen eleet ehkä tapahtuman juuri hänelle konkreettisemmaksi ja läheisemmäksi. Toisaalta monesti kuurot tai kuulovammaiset ovat tavattoman taitavia esimerkiksi lukemaan huulilta. Se yksityiskohtaisuus, jolla Jeesus tarttuu juuri tähän mieheen, on kuitenkin mielenkiintoista. Jeesuksen tekemän tunnustyön kautta kuuron korvat aukeavat ja tämä puhuu selkeällä äänellä. Se, että kuurot kuulivat ja mykkien kieli puhkeaa kiittämään Herraa, on Jesajan kirjan ennustusten perusteella Messiaan tulemisen merkki:

Sanokaa niille, jotka sydämessään hätäilevät: "Olkaa lujat, älkää pelätkö. Tässä on teidän Jumalanne! Kosto lähestyy, tilinteon hetki. Jumala itse tulee ja pelastaa teidät." Silloin aukenevat sokeiden silmät ja kuurojen korvat avautuvat, rampa hyppii silloin kuin kauris, mykän kieli laulaa riemuaan. Lähteitä puhkeaa autiomaahan, vuolaina virtaavat purot arolla. (Jes. 35:4–6)

Evankeliumin kohdassa tämä Jumalan valtakunnan täyttymys tuli hänen luokseen käsinkosketeltavalla tavalla. Tästä ih-

meteosta seurasi hämmästyä ja Jeesuksen maineen leviäminen.

Monet ajattelevat, ettei sivistynyt ja teellisesti ajatteleva nykyihminen voi uskoa tällaisiin ihmekertomuksiin. Tämä on ymmärrettävää: emmehan näe tällaista koskaan. Jeesuksen toiminnassa ei ole kuitenkaan kyse vain parantamisesta tai hyvän tekeväisyydestä. Tunnustekojen tarkoituksena ei ollut vain hämmästyttää ihmisiä tai saada mainetta, vaan ne olivat osa Jeesuksen sanomaa. Jeesus todisti niiden kautta olevansa se, jolla on valta ja että hänen toiminnassaan täyttyvät messiaanisen ajan merkit. Jeesus ei ollut tavallinen ihminen tai pelkkä viisas opettaja: hän oli Jumalan Poika, joten hänellä oli valta myös tehdä luonnontieteelle tuntemattomia asioita eli ihmeitä.

Nykyajan ihminen, niin kuin ihminen kaikkina aikoina, asettuu siis tämän tekstin ääressä kuuron miehen asemaan. Hän ei kuule eikä ymmärrä Jumalan sanaa eikä kykene puhumaan siitä selkeästi ilman Jeesuksen kosketusta. Eli ilman sitä, että Pyhä Henki avaa korvamme kuulemaan ja suomme julistamaan Jumalan sanaa. Jotta me tulisimme uskoviksi ja voisimme kuulla ja uskoa evankeliumin, tarvitsemme Pyhää Henkeä. Kolmannen uskonkappaleen selityksessä sanotaan:

Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa. Samalla tavalla hän maailmassa kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja Jeesuksen Kristuksen yhteydessä varjelee koko kristikunnan ainoassa oikeassa uskossa.

Kun me saamme evankeliumille kuulevat korvat, voimme myös avata suomme ja kiittää Jumalaa kaikista hänen hyvistä

teoistaan sekä julistaa evankeliumin sanaa. Silloin korvamme ja suomme ovat Jumalan palveluksessa.

Päivän Vanhan testamentin tekstissä (2. Moos. 4:10–12) Jumala antaa Moosekselle tällaisen julistustehtävän. Mooses kuitenkin vetoaa luonnolliseen itseensä ja taitamattomuuteensa puhujana. Jumala kuitenkin muistuttaa, että hän on antanut ihmiselle suun, joten hän kyllä tietää, mihin ihmisen tulee sitä käyttä.

Jokaisen saarnaajan on hyvä muistaa, että oikea julistus tulee Jumalan sanan kuulemisesta. Jos puhumme kuulematta Jumalan sanaa ja ilman uskoa, emme pysty kunnolla puhumaan. Siksi jokaisen saarnaviran haltijan on syytä aina Herran sanan äärellä teroittaa korviaan: mitä Jumala tahtoo tässä sanoa minulle ja seurakunnalle? Olenko kuunnellut vain omaa ääntäni ja kiinnittänyt huomioni muualle kuin Jeesukseen?

On turvallista muistaa, ettei meistä yksikään saa retoriikallaan tai millään muullakaan tempulla pelastavaa uskoa aikaan. Se on yksin Pyhän Hengen työtä.

Jussi Seppälä
TM, Kauniainen

Laupias samarialainen

14. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 11.9.
LUUK. 10:25–37

Kauneinta ihmisessä on hänen laupeutensa. Jeesus on piirtänyt ikiajoiksi historiaan sanan ”laupias” kertomalla eräästä samarialaisesta. Vanhahtavaa ja uskonnollissävyyteistä laupias -sanaa käytetään nykyisin varsin vähän. Miika 6:8 jakeen vanha käännös tuntee sanan ”laupeus”. *Armeliaisuuden maailmanhistoria* julkaistiin vuonna 1962 nimellä *Laupiaat sydämet*. Messukirjassa ainakin kaksi synnintunnustusrukousta alkaa sanoilla ”Laupias Jumala”. Kymmenen vuotta sitten valvontakameran tallentama kuvasarja kaksi-

vuotiaan kiinalaistytön **Wang Yuen** kotalosta levisi somessa ympäri maailman. Tyttö kävelee kujaa. Vastaan tuleva auto ei pysähdy eikä väistä, vaan ajaa tytön yli. Loukkaantunut tyttö jää kujalle makamaan. Toinenkin auto ajaa yli, ja 18 ihmistä kulkee tytön ohi pysähtymättä. Lopulta tyttö saatiin sairaalaan, missä hän kuoli viikkoa myöhemmin. Syntyi laaja keskustelu. Miksi kukaan ei mennyt auttamaan? Päättäjät ryhtyivät laatimaan lakia nimeltä ”laupias samarialainen”. Kiinassa!

Evankelistoista vain Luukas on tallentanut kertomukset laupiaasta samarialaisesta ja tuhlaajapojasta (Luuk. 15:11–32). Kummatkin vastauksena lainopettajien haasteeseen. Molemmat avaavat kristillisen pelastusopin ja lain ja evankeliumin erinomaisella tavalla. Kun raamattukohdat sisältävät luonnehdinnan haastajien mielentilastakin, ei kaukana ole ajatus, että kyseiset lainopettajat ovat itse myöhemmin liittyneet kristittyjen seurakuntaan ja kertoneet haastattelutyötä tehneelle antiokialaislääkärille todistuksensa. (Luuk. 1:1–4; Ap.t. 6:7). Olisiko laupias samarialainen ja kenties uhri olleet seurakunnan jäseniä? Luukkaan evankeliumi valmistuneen vuoden 50 jKr. paikkeilla, jolloin Luukas oli valmis jättämään Pyhän maan ja liittymään Paavalin tiimiin toiselle lähetysmatkalle vuosina 50–53 jKr. (Ap.t. 16:10)

Lainopettajien (*nomikos*) suku on laaja. Kaksi kysymystä yhdistää heitä. ”Mitä minun pitää tehdä, jotta saisin (vk. perisin) omakseni iankaikkisen elämän” ja ”kuka sitten on minun lähimmäiseni”? Ihminen ainoana luomakunnassa tekee itseään koskevia kysymyksiä. Kaksi on seurannut läpi historian: mistä elän ja miksi elän? Edellinen kysymys koskee elämän välttämättömiä eväitä, jälkimmäinen elämän tarkoitusta. Nykyisin vallalla oleva käytännöllisen materialismin elämäntattomuus ei kysele iankaikkisesta elämästä, eikä paljon lähimmäisestäkään. Jos kaikki

päättyy ei mihinkään, miksi kyselisi?

Lainopettaja tiivistää lain yhdistämälä Jumalan ja lähimmäisen rakastamisen kaksoiskäskyksi. Oppi on oikea (*orthos*). Tätä nykyä käskyn alkupuoli sivuutetaan ja siksi lähimmäisrakkauskään ei toteudu. Kevein perustein — on minulla ainakin sydän paikallaan — voi pitää itseensä hyvänä ihmisenä, vaikkei olisi koskaan tehnyt mitään merkittävää uhrausta lähimmäisen hyväksi. Mutta jos muutetaan suurten luulojen ja sanojen rakkausselti asioimiskelpoiseksi pikkurahaksi ja todetaan, että Jumalan rakastaminen on sitä, että rakastamme hänen sanaansa ja pidämme hänen käskynsä ja lähimmäisen rakastaminen sitä, että teemme lähimmäiselle kymmenen käskyn mukaisista hyvää, alkavat vaikeudet. On tingittävä sanasta ja itsetuntemuksesta tai tunnustettava omaa etua etsivä viheliäisyytensä ja rakkaudettomuutensa. Sen opimme, että syntisen pelastus ja sosiaalietiikka kuuluvat yhteen. Jumala-yhteys johtaa lähimmäisyhteyteen. Ilman Jumalaa mikään ei ole hyvää, eivät edes hyvät tekemme. Kadottava syntivelka vaihtuu rakkauten velkaan. (Room. 1:14; 13:8)

Matkalla Jerusalemissa alas Jerikoon löydämme itsemme monesta. Kuulumme rosvojoukkoon. Anna kasvojen ja tilanteiden lipua ajatuksissasi ja muistoissasi. Emme ole rohkaisijoita ja kannustajia, nostajia ja kantajia, vaan liian usein masentajia ja mitätöijä, lyöjiä ja painajia. Olen inhottava niitakin kohtaan, jotka rakastavat ja tarvitsevat minua eniten.

Kuulumme piittaamattomiin ohikulkijoihin elämän kivikkoisella tiellä. Jotta pahat voitaisivat, hyvien ei tarvitse tehdä mitään. Mutta että pappikin, temppeleihin menossa tai sieltä tulossa, rakkauden saarnaaja. Ehkä vältteli vainajalta näyttävää, tai pelkäsi oman turvallisuutensa vuoksi tai vaivaa. Onneksi kukaan ei nähnyt! Toivottavasti soitti kuitenkin dia-

konissalle. Seurakunnan työntekijä otti mallia papistaan. Mitä voi yksi ihminen tehdä? Viranomaisia!

On aihetta käydä tämä itsetutkistelun tie alas kuolleelle merelle saakka. Rosvouden ja piittaamattomuuden juurisyy on hengellinen kuolema. Ei riitä, että vanha ihminen alkaa jumaliseksi, tarvitsen uuden sydämen, uudestisyntymisen. Lääkärin edessä voin olla sairas, rippi-isän edessä saan olla syntinen. Alkukysymykseen palatakseni: tekemisestä maksetaan palkka, perinnön saa syntymän perusteella.

Kuulumme myös haavoille lyötyihin ja jätettyihin. Kenties lapsuudesta se jo alkoi. Välittämättömyys ja mitätöinti tärkeimmiltä ihmisiltä satuttaa kipeimmin. Lyönti ja haava, jota ei sanota, on aina jonkun kannettavana. Kukaan ei halua kulkea elämän haavat paljaina ja näkyvillä. Siitä ritilät, naamarit ja elämän näytelmä ja ylisukupolvinen kipuisuus: jos on vähän saanut, ei voi paljon antaa.

Jälki on pahaa ja olo kurja, kuuluimme sitten lyöjiin, lyötyihin tai ohi kulkeviin. ”Meistä itsestämme ei ollut itseämme auttamaan”, sanoo Raamattu. (Room. 5:6) Mutta sitten tuli samaa tietä muuan samarialainen, jumalattomilta torjuttu, hyviltä halveksittu, mutta kuitenkin syntisten ystäväksi, Vapahtajaksi ja Herraksi sanottu Jeesus Kristus. Tosi lähimmäinen. Evanke-liumi siirtää painopisteen ihmisen ansiollisuudesta Jeesuksen ansioon, suorittamisesta lahjaan, tekemisestä armoon. Diakonia ja lähetystyö ovat kiitosta Golgatasta.

Keijo Rainerma
rovasti, Kankaanpää

Miestä väkevämpää

15. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 18.9.
EF. 5:15–20

Tämä teksti kannattaa lukea UT2020-käännöksestä, sillä se on laadittu sana-

kirjan ja kieliopin avulla. Aiemmat raamatunsuomennot kun turvautuivat tälläkin kohtaa pikemminkin käännöspe-rinteeseen. Vasta nyt Efesolaiskirjeen kirjoittajan ajatus aukeaa suomalaisillekin.

Jeesus piti juhlista, joidenkin mielestä liikaakin (Luuk. 7:34). Hän myös antoi ohjeita juhlija varten: keitä kannattaa kutsua ja mihin istua (Luuk. 14:7–14) sekä miten pukeutua (Matt. 22:11–14). Efesolaiskirje on kiinnostuneempi juhlijoiden käytöksestä: Kenen lauluja laulat? Millä keinoilla syntyy hyvä meno ja meininki?

Kirjoittaja lataa juhlijoille vinon pinon toimintaohjeita. Niistä on kuitenkin moralismi kaukana, niin kuin aina UT:n pareneesissa. Sen ytimessä on motivointi: miksi kehotuksia pitäisi noudattaa? Nyt ei vedota lakiin tai edes apostolisiin käskyihin, sillä olennaista on evankeliumin vapaus: Kristus on – – ”määräyksellään mitätöinyt käskyjen lain” (Ef. 2:15), ja olisi hänen tahtonsa vastaista sortua uudelleen jonkinlaiseen ”lain käyttöön”. Sellaisista varoittaa myös sisarkirje (Kol. 2:20–23). Kristikunnalla kun on alusta asti ollut taipumus sortua lakihenkisyyteen.

Lakipykälien sijaan kirjoittaja vetoaa lukijoidensa omaan harkintakykyyn aikuisina (Ef. 4:13), vapaina kristittyinä: ”Katsokaa tarkoin, miten elätte: älkää eläkö tyhmien tavoin, vaan niin kuin viisaat – – Älkää heittäytykö hölmöiksi vaan ymmärtäkää (oik. ‘harkitkaa’).” Jo terve järki sanoo, mikä on sopivaa ja mikä näyttää ulkopuolistenkin mielestä typerältä.

Juhlissa otetaan miestä väkevämpää, jotta päästään hyvään tunnelmaan. Efesolaiskirje esittää kaksi vaihtoehtoa vetää sananmukaisesti pää täyteen.

Ensin se huonempi: ”Älkää juopotelko viinillä”, kreikaksi *mē methyskhesthē*. Tästä sanasta on peräisin *metyleeni*, myrkyllinen viina. Nyt ei kuitenkaan varoita maksavaurioista, mutta mistä sitten? Kirkkoraamattujemme mukaan juopumi-

sesta seuraa ”rietas, irstas tai paha meno”. Sanakirjan mukaan *asōtia* tarkoittaa kuitenkin ensisijaisesti tuhlaamista. Tuhlaajapojasta käytetään samaa sanaa. Niinpä UT2020 kääntää oikein, joskin aika dynaamisesti: ”se vain vie rahat.”

Parempi vaihtoehto on halvempi: ”Juopukaa sen sijaan Hengestä”. Nyt sanana on *plērousthe*, ”täyttykää”. Päätä ei siis kannata täyttää viinillä vaan Hengellä. Mutta yhtä villiä menoa siitakin saattaa seurata.

Miten se tapahtuu? Normijuhlissakin vauhtia haetaan paitsi juomasta myös laulusta. Antiikin pirskeissä juomalauluja vedettiin Bakkhokselle, myöhemmin irlantilaiset ja suomenruotsalaiset ovat nousseet maineeseen tällä saralla.

Efesolaiskirje ei tarjoa avuksi lasikantista laulukirjaa vaan pikemminkin sinikantista: ”Laulakaa psalmeja, ylistyslauluja ja muita hengellisiä lauluja. Laulakaa ja soitakaa Herralle ylistystä sydämenne pohjasta.” Hengellinen musiikki oli jo VT:ssa ja varhaisessa juutalaisuudessa isossa roolissa, eikä nuori kirkko jäänyt tästä jälkeen. Varhaisimpia hittejä oli esimerkiksi Fil. 2:5–11 (joka on juuri julkaistu suomeksikin **Börje Ringin** säveltämänä). Luukaan evankeliumi alkaa puolestaan kuin musikaali: henkilö toisensa jälkeen puhkeaa laulamaan kesken kaiken (Luuk. 1–2).

Efeson gospelit eivät tainneet olla yhtä syvällisiä ja hartaita kuin nuo ensimmäiset kristilliset hymnit, sillä kirjoittaja lupaa, että niiden avulla tunnelma nousee kattoon ja paikalliset viinitkin unohtuvat ruukkuihin. Ainakin tuon ajan Stratocasterit olivat käytössä: *psallontes* tarkoittaa kielisoittimien käyttöä, ilmeisen menevällä tavalla.

Vaikka on meilläkin osattu. Olin paikalla Turun Raunistulassa, kun ikivanha mummo muisteli, että **Pietari Kurvisen Lunastettuina laulut** olivat kiellettyjä renkuuksia seurakunnan tilaisuuksissa. ”Mutta kun rovasti lähti, niin sitten me otettiin

Kurviset esiin ja...” — mummo pomppasi pystyyn niin että kyynärsauvat saivat kyytiä! Kurvisesta kerrotaan, että Ambomaalta tullessaan hän säesti laulujaan haitarilla, papiston suureksi pahennukseksi ja kansan riemuksi.

Vaikea kuvitella, että meidän messujemme virret — edes uusien lisävihkojen jälkeen — toimisivat samalla tavalla. Vanhaa ja uutta hengellistä kansanlauluperinnettä edustavat *Siionin kannel* ja *Viisikielinen* ovat parhaimmillaan toista maata. Kunpa niitä uskallettaisiin käyttää enemmän, myös messuissa kolkkojen koraalien tilalla.

Hengellisten laulujen tarkoitus ei ole vain nostattaa tunnelmaa vaan ennen muuta kiittää ja ylistää Isää. Mitä tarkoittaa, että tämä tehdään ”meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä”? Nykysuomessa asioita ei hoideta jonkun ihmisen tai firman ”nimessä” vaan ”nimissä”, siis hänen edustajanaan tai puolestaan, häneen vetoamalla. Kunnon juutalainen piti Jumalaa niin pyhänä, ettei uskaltanut edes sanoa ”Minä kiitän sinua” vaan käytti kiertoilmaisua: ”Kiitän sinun nimeäsi” (vertaa VK 135). Kristityt uskaltavat enemmän, Jeesuksen nimissä!

Gospelmessu kerran kuussa ei riitä, ei hän juoppolallillekaan riitä niin harva tahti. Tekstin molemmat juopumista ja täyttymistä ilmaisevat verbit ovat preesens-muodossa. Kreikassa se tarkoittaa jatkuvaa, säännöllistä toimintaa.

Nyt olisi aika pysyväälle rytminvaihdokselle myös messuissa. Kunnon gospelilla on vankat perusteet Raamatussa. Vapaisa suunnissa taidetaan joskus olla tällä kohden raamatullisempia kuin Suomen luterikunnassa — **Luther** itse kyllä osasi juhlia olan takaa, myös hengellisten laulujen voimin.

Lauri Thurén
eksegetiikan professori
(Itä-Suomen yliopisto), Helsinki

Hengessä vaeltaminen

16. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 25.9.
GAL. 6:2–10

Epistolateksti rajoittuu Galatalaiskirjeen jakeisiin 6:2–10. Uusi ajatuskokonaisuus alkaa kuitenkin jo 5:25: ”Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme.” Se toimii ikään kuin jakson otsikona. Kyse on laajasti Hengessä vaeltamisesta. Heti sen jälkeen seuraa tarkkaa ohjeistusta, mitä tämä käytännössä tarkoittaa. Paavali tavallaan ottaa meitä kädestä kiinni, taluttaa meitä ja auttaa meidät hyvään alkuun osataksemme vaeltaa Hengessä. Näin hän osoittaa hyvän paimenen mieltä ja mallia.

Edellä Paavali on puhunut Hengen hedelmistä (tarkemmin Hengen hedelmästä, mikä korostaa kristityn vaelluksen yhtenäisyyttä kaikessa rikkaudessaan). Niitä hän on luetellut kaikkiaan yhdeksän: kolme kolmen hyveen ryhmää, jotka laajasti ottaen kattavat suhteemme Jumalaan, lähimmäiseemme ja itseemme. Ne korostavat jumalallisen elämän tavoitetta, sen kauneutta ja ihanuutta (Gal. 5:22).

Nyt Paavali kertoo enemmän kristityn elämän varjopuolesta, sen haasteista ja vaikeuksista. Samalla hän vaihtaa kielikuvan Hengen hedelmästä Hengessä vaeltamiseen. Tekstistä käy ilmi monenlaista arjen kränää. Eipä olekaan helppoa, kun pitää elää, ei vain ihmisiksi, vaan ”kristityiksi”. Kristityn vaellus ei ole ”ruusuilla tanssimista” tai ainakin silloin tanssitaan ruusuilla, joista töröttävät pistävät piikit. Hengen hedelmää uhkaavat monet tihutyötä juonivat ”vihulaiset”, kyllestymisen ja tympääntymisen korventava helle, kylmyyden ja kylmäkiskoisuuden yöpakkaset. Mistä noita täydellisiä idiootteja riittää elämäni aina vain uudestaan? Vielä kirkossa ja seurakunnassa!

Hengessä vaeltaminen tarkoittaa ennen muuta kaiken kunnian antamista Juma-

lalle. Oman eli turhan kunnian pyytämisen mainitaan ensimmäisenä varoitavana esimerkkinä (5:26). Siihen liittyy toisten haastaminen kilpailuun (heidän ”ärsyttämisenä” keskinäiseen mittelöön paremmuudesta) ja kadehtiminen. Nämä viimeiset kaksi pahetta ilmaisevat kreikkaksi, että oman kunnian pyynti liittyy varsinkin ihmisten välisiin suhteisiin, mutta sellaisena se tapahtuu kaikkitietävän Jumalan edessä ja rikkoo myös häntä vastaan. Paljon parempi olisi, jos noudattaisi kaikessa **Bachin** jaloa esikuvaa. Hän kirjoitti jokaisen sävellyksensä loppuun SDG (*Soli Deo Gloria*), ”yksin Jumalalle kunnia”. Hän tahtoi antaa työstään kunnian Jumalalle ja siksi hänestä tuli suurin säveltäjä kautta aikojen.

Sitten Paavali nostaa esiin tavanomaisen tarinan, kun joku ”tavataan jostakin rikkomuksesta” (6:1). Siinä olisi jälleen mahdollisuus nostaa itseään tuon toisen kustannuksella. Mutta ei. Hengessä vaeltaminen tarkoittaa, että ojennuksen sana puhutaan sävyisyyden Hengessä, joka on yksi Hengen hedelmistä (5:23). Samalla jokaista muistutetaan vakavasti omasta heikkoudestaan. Muistutuksen muotoilusta ajatus käy selväksi: ”Ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen.” Tässä Paavali ei puhu suoraan kiusaukseen lankeamisesta, mutta antaa ymmärtää, että useimmiten pelkästään kiusaukseen joutuminen riittää langettamaan jokaisen, jopa sen itseään parempana pitävän kerskaajan. ”Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.” Tämän saivat opetuslapset kokea karvaasti Getsemanessa. Jeesus oli kehottanut heitä rukoukseen, etteivät he joutuisi kiusaukseen (Matt. 26:41), koska kiusaukseen joutuessaan he kuitenkin lankeaisivat. Tuo sama ajatus sisältyy Isä meidän -rukoukseen. Siksi kukaan ei pääse kerskumaan omasta erinomaisuudestaan toisten kustannuksella.

Hengessä vaeltamiseen liittyy keskeise-

nä kehoitus kantaa toisten kuormia (6:2). ”Autta miestä mäessä” Kreikan *baros* tarkoittaa jotakin, joka on sekä aineellisesti painavaa että henkisesti raskasta.

Toisten kuormien kantamisessa auttaa oikea asenne. Siihen annetaan seuraavia ohjeita:

1. Nöyryys (6:3), joka alentaa meidät ylpeät epäonnistujien rinnalle.

2. Itsensä tutkiminen (6:4), jossa välteään vertailu toisiin niin hyvässä kuin pahassa. Tässä kannattaa huomata, kuinka tärkeänä Paavali pitää itsensä tutkimista. Hän puhuu samasta asiasta valmistauduttaessa jokaiseen ehtoolliseen (1. Kor. 11:28) ja uskonelämän tarpeellisenä koetinkivenä (2. Kor. 13:5).

3. Ymmärrys, että kunkin on kannettava oma vastuunsa (”taakka” nyt uudessa merkityksessä) jo tässä elämässä, mutta erityisesti viimeisellä tuomiolla, johon kreikan verbin futuurimuoto varsinaisesti viittaa (6:5). Huomaa tarkoin harkittu ristiriitaisuus jakeiden 2 ja 5 välillä. Voisi kuvitella, että se, jonka on kannettava oma taakkansa, ei jaksaisi enää kantaa toisten taakkoja. Käytännössä se tavallisesti ja onneksi menee juuri päinvastoin: vasta kun joutuu itse kantamaan taakkaansa, ymmärtää asettua toisen taakan kantajan rinnalle. Kärsivää ihmistä ymmärtää parhaiten toinen kärsivä ihminen.

Toisten kuorman kantamisessa on myös muistettava jakaa omastaan. Tämä koskee erityisesti ”sanassa työtä tekevien” taloudellista auttamista (6:6). Tämä kehoitus on tarpeen erityisesti luopumuksen aikana, jolloin monet raamatulliset paimenet ja kristityt joutuvat syyttä kirkollisen tai maallisen esivallan kurinpitotoimien kohteiksi. He tarvitsevat taloudellista tukeamme. Se voi meistä tuntua välillä raskaalta kuormalta. Rukoilkaamme siis ”kukkaroherätystä”.

Varoitus eksymisestä (6:7) liittyy edelliseen jakeeseen. Me eksymme, jos luu-

lemme voivamme ”pihtailla” ja erottaa maalliset rikkautemme uskon harjoittamisesta. Se on kuin ilveilisi Jumalalle tai nyrpistäisi hänelle nenäänsä (sitä kreikan verbi oikeastaan tarkoittaa). On päivän-selvää, ettei hän katsele hyvillä mielin sel-laista vaan kirkastaa pyhyytensä. Siitä ei seuraa meille mitään hyvää.

Lopuksi Paavali esittää kristillisen ”karman lain”: Mitä kylvää, sitä niittää (6:8–9). ”Sitä saa, mitä tilaa.” Uudessa Tes-tamentissa opetetaan kauttaaltaan, että iankaikkinen pelastus on yksin armosta, mutta viimeinen tuomio tapahtuu teko-jen mukaan. Saarnaa siitä ja huomaat nopeasti, että kristityt eivät välttämättä tunnusta tai tiedosta, että opetat oikein. Oletko koskaan koettanut? Milloin itse viimeksi kuulit vastaavaa opetusta? Paa-valin ajatuksessa ei tietenkään ole mitään ristiriitaa. Hän kyllä vastustaa yritystä tulla vanhurskaaksi omilla teoillamme, mutta hän ei vastusta sitä, että ponnis-telemme Hengen voimassa tehdäksem-me mahdollisimman paljon hyvää omilla teoillamme. Emme siis pelastu tekojen kautta (Ef. 2:9), mutta me itse olemme ”Ju-malan teko” ja luotuja hyviä tekoja varten, jotka hän on edeltäpäin valmistanut, jotta me niissä vaeltaisimme (Ef. 2:10). Tämä on todellista Hengessä vaeltamista (Gal. 5:25).

Kaikkein viimeisimmäksi kiinnitä huo-miosi Paavalin taitavaan kielenkäyttöön. Hän kehottaa tekemään hyvää lannistumat-ta (6:9–10). Kreikassa puhutaan tavallaan hyvän tekemisestä ”pahentumatta” siihen. Vastakohtapari ”hyvä — paha” on teho-kas tapa korostaa, että hyvän tekemiseen ei kuuluisi tuskaantua, vaikka se joskus tekee kipeää tai kyllästyttäisi meitä. Mutta ajan tullen pääset ns. hyvälle osingoille. Mieti sitä ja iloitse rientäessäsi auttamaan toisia.

Timo Laato

Rukoilevaisten pastori (LSRY), TT, FM
Nakkila

Taivaan portti

MIKKELINPÄIVÄ 2.10.

1. MOOS. 28:10–17

Mikkelinpäivä on enkelien sunnuntai. Vaikka mikkelinpäivänä usein vietetään erityisesti lapsille suunnattuja jumalan-palveluksia, eivät enkelit ole lapsellisia tai vain lasten satua. Raamatussa enkelit ovat Jumalan lähettäjiä ja palvelijoita, joilla voi olla monia eri tehtäviä. He voivat suojella, johdattaa, taistella. Pullaposkia heistä ei saa kuin pahasti vääristelemällä, perversiolla.

Jaakob on kosiomatkaksi naamioitu-neella pakomatkalla veljensä Esaun mur-hajuonten tähden (1. Moos. 27). Tällä mat-kalla, yksin ja vieraalla maalla, hän päätyy sattumalta (*wajjifga* ‘, j. 11) paikalle, joka saa nimen Betel. Nimi tarkoittaa ”Juma-lan huone.” Itse asiassa heprean teksti paljastaa lukijalle, että kyseessä on kultti-paikka: *ha-maqom* määräisellä artikkelilla varustettuna viittaa Vanhassa testamen-tissa erityisesti Jerusalemiin, valittuun paikkaan. Sen sijaan, että hän asettaisi yh-den paikan kivistä päänaluseksi, hän itse asiassa asettaa sen suojaamaan päätään, tai itseään, pään vierelle.

Mitä Jaakobin ympärillä tapahtuu? Heprean *sullam* (j. 12) esiintyy vain tässä kohtaa antiikin teksteissä, eikä varmaa ole muu kuin se, että tikapuista ei tulisi puhua, vaikka Septuagintan kreikankie-linen käännös voidaan näin ymmärtää. Termi voi olla peräisin akkadinkielisestä sanasta *simmiltu*, joka yhdisti taivaallisen ja maallisen sfäärin (vrt. babylonialainen *ziggurat*-torni, joka toimii Baabelin tornin kuvana). Ehkä kyseessä oli jonkinlainen ramppi tai portti, mutta joka tapauksessa sen tehtävä oli yhdistää maa ja taivas toi-siinsa. Tätä rampin funktiota kuvastaa en-kelit, jotka kulkevat jatkuvasti (partisiip-pi) sitä pitkin ”ylös” ja ”alas.”

Tässä tilanteessa Herra ilmestyy Jaako-

bille. Sen sijaan, että Herra seisoi Jaakobin vierellä, heprean *‘ālāw* (j. 13) tulisi ymmärtää niin, että Herra seisoo rampin huipulla, joka yhdistää taivaan ja maan. Ehkä fyysisesti tämä voi olla Jaakobin vierellä siinä paikassa, sillä taivasta ja maata ei välttämättä tule ymmärtää niin, että ne sijaitisivat fyysisesti ylhäällä ja alhaalla, vaan enemmänkin limittäin ja lomittain (vrt. 2. Kun. 6:8–23 tai Jeesuksen “nouseminen” taivaaseen, Luuk. 24:50–51). Ihmiskielen, erityisesti muinaisen heprean, on vaikea selittää ja löytää sanoja asioille, joita ei oikein voi nähdä tai kuvitella, ja jotka ovat uusia.

Herra lupaa olla Jaakobin kanssa, pitää hänestä huolta ja antaa hänelle kaiken tarpeellisen. Tätä Jaakob varmasti tarvitsi matkallaan kohti tuntematonta. Israelin Jumala ei ole sidottu vain Luvattuun maahan, vaan hän toimii myös Mesopotamiassa. Myöhemmin pakkosiirtolaisuudessa eläneille ja sieltä palanneille tämä oli samalla lupaus siitä, että Herra on heidän kanssaan myös pakkosiirtolaisuudessa. Hän ei ole paikkaan eikä aikaan sidottu. Aivan kuten Jaakob joutui pois luvatusista maista, mutta oli Jumalan varjeluksessa ja sai palata takaisin, samoin Israel on oleva Jumalan varjelema ja palava takaisin pakkosiirtolaisuudesta. Jaakob ei tehnyt mitään ansaitakseen tai saadaakseen tämän näyn ja Jumalan lupauksen. Se oli ansiotonta, armoa.

Mutta kuinka Jaakob sitten reagoi Jumalan ilmoitukseen ja tähän näkyyn? Kuinka me reagoisimme, jos huomaisimme nukkuvamme tietämättämme Jumalan huoneessa, jossa taivas ja maa kohtaavat ja saisimme kuulla Jumalan puhuvan meille suoraan? Hihkummeko innosta? Jaakob ei hihkunut; hän säikähti. Paikka olikin pelottava, sillä hän kohtasi siellä pyhän Jumalan. Päänsuojuksena toimiva kivi-kin paljastui taivaan portiksi, *sullamiksi*, taivaan ja maan yhdistäjäksi. Luettavan

tekstin jälkeen paljastuu, että Jaakob itse tekee valan ja lupaa, että hän palvoo isiensä Jumalaa ja tästä tulee hänen Jumalansa, mikäli Jumala tosiaan pitää hänestä huolen. Hän nostaa löytämänsä kiven pystyyn, *masseba*-kiveksi.

Vanhastaan ajateltiin, että erityiset pystyyn nostetut *masseba*-luonnonkivet ilmentävät Jumalan läsnäoloa paikassa. Kyseessä oli anikoninen, kuvaton, kultti. Myöhemmin näitä kiviä alettiin koristella ja parannella, ja ne liitettiin kuvakielen piiriin, koska parannellut kivet eivät olleet enää anikonisia ja ne yhdistettiin kanaanilaiseen epäjumalanpalvelukseen. Hoos. 3:4 sisältää vielä positiivisen kuvan luonnonkivi-*massebast*a, mutta 10:1–2 vastustaa näiden “parantelua.” Tarkka Raamatun lukija siis huomaa, että patriarkka Jaakob rikkoo myöhempiä Mooseksen lakia, jossa *massebat* on sijoitettu kuvakielen piiriin. Tämä todistaa samalla epäsuorasti, että vaikka Betel-kertomus onkin myöhemmin kielellisesti päivitetty, on sen taustalla hyvin varhainen traditio.

Mutta mitä me tästä kaikesta liikutummeko? Ensinnäkin, Jumala on meidän kanssamme. Hänen enkelinsä, jotka eivät ole mitään pullaposkia, suojelevat ja varjelevat omiaan. Toiseksi, enkelit ovat erityisesti läsnä siellä, missä taivas ja maa kohtaavat, Jumalan huoneessa.

Jeesus sanoo itsestään: “Totisesti, totisesti: te saatte nähdä taivaan avoinna, ja te näette Jumalan enkelien kulkevan ylös ja alas siinä, missä Ihmisen Poika on.” (Joh. 1:51). Jeesus yhdistää Betel-kertomuksen *sullamin*, rampin, ja Jaakobin *voiteleman* (1. Moos. 28:18) *masseba*-kiven itseensä. Hän rakentaa uuden temppelein, oman ruumiinsa. Hänessä taivas ja maa yhdistyvät. Hän on tie, ramppi, *sullam* Jumalan luo. Ja kun kristityt kokoontuvat jumalanpalvelukseen ja Herran aterialle, siellä taivas ja maa kohtaavat, ja enkelit ovat läsnä (Hepr. 10:22; 12:22–24; 1. Kor. 11:10) ylistämässä

Herraa ja Karitsaa, joka on kantanut maailman synnit harteillaan, voittanut kuoleman kuolemalla, noussut ylös ja tuhonnut ja alistanut pahan vallan. ”Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä tiennyt sitä. Kuinka pelottavan pyhä tämä paikka onkaan! Tämä on varmaan Jumalan asuin-sija, ja tuo itse taivaan portti!”

Topias Tanskanen
väitöskirjatutkija, TM, Lempäälä

Unelmat vapaudesta ja kahleidemme todellisuus

18. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 9.10.
LUUK 14:1–6; GAL 5:1–6

Vapaus on ihmiskunnan yhteisiä suuria sanoja ja unelmia, vaikka vaikea määritellä. Jonkin vapauden määritelmien luettelon selkein ja konkreettisin kohta oli toteamus: ”Vapaus — sehän on se patsas New Yorkissa”.

Vapaudesta puhuttaessa sanojen ja todellisuuden välinen kuilu on usein mitaamattoman syvä sekä yksittäisen ihmisen kokemusmaailmassa että politiikan pelikentillä, kun joudumme seuraamaan imperialististen suurvaltojen erinimisiä ”vapautusoperaatioita” milloin missäkin.

Toisaalta vapausteeman pitäisi jo olla loppuun käsitelty aihe. Onhan jo yli 200 vuotta Ranskan vallankumouksen iskulauseesta: *vapaus, veljeys, tasa-arvo* ja lähes 80 vuotta YK:n ihmisoikeuksien julistuksesta, jossa kansakunnat vakaasti sitoutuivat kansalaistensa vapauden edistämiseen: *K kaikki ihmiset syntyvät vapaina ja tasavertaisina arvoltaan ja oikeuksiltaan...*

Messukirjamme toteaa pyhäpäivän johdannossa kauniisti: *Usko Kristukseen vapauttaa ihmisen perustamasta elämänsä omien tekojen, perinnäissääntöjen ja toisten ihmisten mielipiteiden varaan. Ei tarvitse olla agnostikko tai ateisti, jos mieleen nousee vähän epäilevä huokaus: ”näkis vaan!”*

Hyvässä 10 käskyn selitysteoksessa todetaan, että dekalogi on ”ihmiskunnan vapautuksen *Magna Carta*”. Sellaiseksi se tarkoitettiin lain kansalle sen tiellä orjuudesta vapauteen. ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta”. 2. Moos. 20:2.

Tuollaisena, ilon ja vapauden lähteenä Jumalan laki on läsnä päivän psalmissa, kun sen kirjoittaja riemuitsee Jumalan laista: *Kuinka rakastankaan sinun lakiasi! Kaiken päivää sitä tutkin – Miten suloiset ovatkaan sinun sanasi! Ne maistuvat hunajaa makeammilta. Tätä lain riemua riittää 176 jakeen verran. Tosin tarkkaavainen lukija saattaa löytää pieniä murtumia tuossa riemuitsemisessä. Vaikka ”kuljenkin kevein askelin sinun käskyjesi tietä”, niin toisaalta: ”kuljin harhateillä, kunnes jouduin nöyrytymään”. Ja lopussa sitten yllättäen miltei melankolinen rukous: ”Minä olen kuin eksynyt lammas, etsi minut!”*

Syvä Jumalan lain ja ihmisen vapauden välinen dilemma on läsnä myös päivän evankeliumitekstissä. Jeesus on päässyt juhlimaan sapattia, tärkeää lain säätämää vapauden päivää kansansa merkkimiehen kotiin.

Tarjoilussa ei liene valittamista. **J. Thurén** löytää kuitenkin moitittavaa aterian lavastuksessa. ”*Kävi niin*”, mutta ei sattumalta, että vesipöhöinen mies tulee paikalle kesken aterian.

Kyseessä on kirjanoppineiden provokaatio, jossa Jeesuksen tekemisiä tarkkaillaan. Ja Jeesus ”provosoituu” parantamaan miehen. Sitä seuraa vain muutaman lauseen mittaiseksi jäävä keskustelu, kun Jeesuksen kysyttyä: ”*Onko sapattina lupa parantaa vai ei?*” Vastausta ei kuulu.

Perinnäissääntöt on kyseenalaistettu! Tästä teemasta tulee jatkossa sarja muunelmia kohti lopullista välirikkoa Jeesuksen ja fariseusten välillä. Välirikko ei koskenut vain perinnäissääntöjen tulkin-taa. Jeesus kyseenalaistaa paljon enem-

män: koko valitun kansan hurskaan eliitin hurskauden ja sen lain täyttämisen. Jopa näin: ”*Mooses antoi teille lain, vai kuinka? Silti yksikään teistä ei noudata sitä.*” Joh. 7:19

Paavali, entinen normifariseus oli lain puolesta kiivailun mallioppilas. Kristuksen vapauttamana hän kiivailee Gal. 5:ssä lakihurskautta vastaan: *Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkälalistuko uudelleen orjuuden ikeeseen. Lain tie ei vie perille eikä sisälle, vaan ulos ja umpikujaan: Te, jotka pyritte vanhurskauteen lakia noudattamalla, olette joutuneet eroon Kristuksesta, armon ulkopuolelle.*

Paavali tunsi kokemuksesta roomalais-ten kahleet ja tunsi sielussaan perin pohjin nekin kahleet, jotka lukitsevat jokaisen lain tuntevan syyllisyyteen Pyhän edessä. Vapaudesta puhuessaan hän sitoo sanomansa Kristukseen, syntien sovituksen ja anteeksiantoon. Ei hän moraalilakia hylkää, se on voimassa viimeiselle tuomiolle asti. Mutta kristittyinä Paavali lukee lakia itselleen ja toisille uusin silmin ja sydämin.

Tämän uuden ”lain lukutavan” J. Thurén on kiteyttänyt kristallinkirkaasti kommentoidessaan Paavalin kirjeiden opetuksia:

”Laki” tuottaa näin ollen kuoleman kristityllekin ja on ajamassa häntä epätoivon partaalle — mutta juuri siten laki panee hänet yhä uudestaan kaipaamaan pelastusta ja löytämään pelastuksen Kristuksesta. Laki on lopulta jatkuvasti ”kasvattaja Kristukseen” ja se johtaa Kristuksen luo, vaikkei tätä siinä tutussa Gal:n kohdassa varsinaisesti sanottukaan! — Kristittyäkin lain on määrä kuolettaa, jotta Jumala voisi lahjoittaa elämän kuolleelle.

Vapausteeman poliittiset kysymykset ovat tätä kirjoittaessani, toukokuussa esillä sotautisissa. Kaiken taustalla totuus ja oikeudenmukaisuus pimenevät idän tai-

vaalla. Norjalaisen piispan, **E. Berggravin**, sanat vuosien takaa, ovat jälleen ajankohtaisia: ”There is not much hope in the world but there is very much hope in the Bible”. Kirkolla ja kristityillä on nyt monia haasteita, ei vähiten esirukoukseen liittyviä.

Entä lännen taivas? Onko se auvoisan pilvetön ja valmis heijastamaan vapauden valoja kaikkiin ilmansuuntiin? Muuan idän kirjailija oli eri mieltä jo 40 vuotta sitten. Tässä paloja siitä, miten hän ravis- teli läntisen liberalismiin kahleita puhues- saan Harvardin yliopiston eliitille:

Läntinen maailma, mukaan lukien Yhdys- vallat, oli menettänyt rohkeutensa vastus- taa pahaa. Amerikkalainen demokratiaa harjoittaa vapautta ilman itsehillintää — Yksilön oikeuksien puolustaminen on men- nyt liian pitkälle — Tuhoisalle ja vastuut- tomalle vapaudelle on annettu rajattomasti tilaa. Yhteiskunnalla ei juuri näytä olevan suojaa ihmisen rappion kuilua vastaan, kuten esimerkiksi vapauden väärinkäyt- tö moraaliseen väkivaltaan nuoria vastaan elokuvilla täynnä pornografiaa, väkivaltaa ja kauhua.

Ihmiset kieltäytyvät tiedostamasta pa- haa, joka on yksilön sydämessä ja siitä joh- tuvaa haluttomuutta julistaa jokin hyväksi tai pahaksi — tuloksena on, että länsi ”on väistämättä liukumassa kohti kuilua”.

Sitten hän esitti ratkaisevan kysymyksen: ”Kuinka Länsi taantui voittokulustaan nykyiseen sairauteensa?” Hän vastasi itse kysymykseensä viittaamalla sellaiseen, mitä kutsui antroposentrisyydeksi — ih- misen korottamiseksi Jumalan yläpuolelle siinä määrin, että ihminen nähdään kai- ken olemassa olevan keskuksena.

Olemme kadottaneet käsitteen Korkeim- masta Täydellisestä Olennosta, jolla oli tapana hillitä intohimojamme ja vastuut-

tomuuttamme, meiltä on riistetty kallein omaisuutemme: hengellinen elämämme. Idässä sen tuhosivat hallitsevan puolueen menettelyt ja juonittelut. Lännessä kaupalliset edut tukahduttavat sen. Tämä on se maailman todellinen kriisi.

Näin **A. Solzhenitsyn**, kahleiden ja vapauden asiantuntija.

Martti Ylinen
pastori (eläkk.), Espoo

Rakasta lähimmäistäsi

19. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 18.10.
MATT. 22:34–40

Rippileirien ulkoläksyihin kuuluu tuttu rakkauden kaksoiskäskey. Tämä ulkoläksy on ehkä nuorille se kaikkein helpoin, joka yleensä ensin suoritetaan, siinä missä nuoret kokevat vaikeimmaksi kymmenen käskey tai apostolisen uskontunnustuksen ulkoa oppimisen. Ja onhan tämä käskey tiivis, jossa tarvitsee muistaa kaksi osaa, rakasta Herraa ja rakasta lähimmäistäsi (niin kuin itseäsi). Vaikka rippileirin ulkoläksynä tämä Kristuksen antama käskey taittuu nopeasti nuoren mieleen, silti sen käskeyn mukaan eläminen on koko elämän mittaista opettelua.

Jos mietitään käskeyn jälkimmäistä osaa, ”rakasta lähimmäistäsi”, moni nuori ajattelee sen tarkoittavan monenlaisien asioiden sallimista, sillä jos rakastaa toista niin eihän silloin toiselta voi kieltää mitään, vaan jos toista rakastaa niin silloin hänelle sallii ja hyväksyy monenlaisia asioita. Ikään kuin rakkauden tähden tulisi olla luvallista ihan mikä tahansa. Mutta tämän käskeyn jälkimmäinen osa, lähimmäisen rakastaminen, vaikka sitä kuinka koettaisi elää todeksi, on silti erittäin haastavaa jo ihan siellä rippileirin arjessa. Jos nuoren ideaalina lähtötilanteena lähimmäisen rakastamisesta on se, että lä-

himmäinen saa toimia kuinka ikinä tah-
tookaan, koska rakkaus ei rajoita. Silloin
minä itsekin saan rakastaa itseäni ja olet-
taa, että muut rakkaudellisesti asian hy-
väksyvät, mutta realismi onkin toista.

Rippileirillä jo ihan ensimmäisenä teh-
tävänä nuorten täytyy jakaantua huonei-
siin, ainoina ehtoina, että tytöt ja pojat
menevät omiin huoneisiinsa ja huoneisiin
majoittuu vain sen verran kuin siellä on
sänkyjä. Lähtökohtaisesti tilanne sujuu
monilta hyvin ja ehkä jotkut ovat jo ennen
leirille tuloaan miettineet kenen kans-
sa samaan huoneeseen menevät. Yleensä
kaveruus painaa vaakakupissa paljonkin,
kun huonejakoja tehdään. Kaikki kaverit
eivät kuitenkaan samaan huoneeseen pää-
se ja joku joutuu sellaisten ihmisten kans-
sa samaan huoneeseen, joita ei ole enem-
min tavannutkaan.

Viikon mittaisessa kommuunielämäs-
sä tuleekin lähimmäisen rakastaminen
ihan toisella tapaa arkitodellisuuteen. Sitä
voisi ajatella, että ne, jotka ovat parhaita
kavereita, tulevat hyvinkin toimeen kes-
kenään ja niillä, jotka ovat joutuneet uu-
sien tuttavuuksien kanssa majoittumaan,
olisi enemmän totuttelua. Elämä ei tosin
ole näin mustavalkoista, vaan parhaiden
kavereidenkin kesken viikon mittainen
samassa huoneessa asuminen ja arjen ja-
kaminen voi panna ystävyysuhteet koe-
tukselle.

Jaksaako lähimmäistä rakastaa, olipa
kyseessä sitten uusi tuttavuus tai paras
kaveri, jos toisen tavat toimia huoneessa
alkavatkin ärsyttää? Toisen toimintata-
poihin voi olla totuttelua, liittyivätpä ne
huonesiisteyteen, omien ja toisten tava-
roiden kunnioittamiseen tai mihin muu-
hun tahansa. Varsinkin, jos ne ovat itselle
kovin vieraita, sellaisia, joista häiriintyy,
ärsyyntyy taikka ei vain yksinkertaisesti
hyväksy sitä, että toinen ei laita kuulok-
keita korviinsa, vaan soitattaa musiikkia
puhelimien kaiuttimesta volyymit täysillä.

Miten silloin tulisi elää ideaalin ajatuksen kanssa ”antaa toisen tehdä kaikkea lähimmäisen rakkauden tähden”?

Tähän pattitilanteeseen antaa näkökulman ensimmäinen osio käskystä, ”rakasta Herraa, Jumalaasi”. Jos miettii mikä on rippileirin tärkein tehtävä ”opettaa tuntemaan meidän Herraamme Jeesusta Kristusta” ja miten Jeesus omalla toiminnallaan, sanoillaan ja opetuksillaan kasvatti seuraajiaan. Jeesus on muun muassa armollinen, anteeksiantava, laupias, rakastava, kärsivällinen, rauhallinen. Jos me kerran rakastamme Herraa, joka on näitä edellä mainittuja, toisten palvelija, niin tahdommehan mekin silloin seurata Herraamme esimerkiksi omassa elämässämme, pyrkien yhteiseen hyvään.

Huoneessa, jossa jokainen saa toteuttaa itseään aivan vapaasti, muista välittämättä, ajautuu anarkiaan, kaaokseen, josta pahimmillaan syntyy riitaisuutta, kun toisen tavat menevät ihon alle eikä jaksa enää niellä turhautumista vaan päästää suustaan suoraan sen mitä sylki sinne tuo. Sen takia huoneissa onkin tärkeää, että siellä on tietyt säännöt huoneessa asuvien kesken, johon jokainen pystyy sitoutumaan.

”Rakasta Herraa, Jumalaasi”, tämän käskyn puoli tulee esiin siinä, että huoneessa me tahdomme toisille sitä hyvää, jota toivomme itsellemmekin. Yhteiset säännöt, rajat, ne tuovat turvallisuutta, sillä jokainen tietää silloin kuinka toimia huoneessa, jotta rauha säilyisi niin lattiatasolla kuin yläpunkassakin. Rakasta Herraa, Jumalaasi, pitää sisällään myös armon ja anteeksiannon, etenkin huonekavereita kohtaan. Kukaan meistä ole täydellinen ja virheitä, ehkä joskus selkeitä ylilyönöitä, tapahtuu kun viikon ajan elää yhdessä.

Sitähän on myös kristittynä eläminen seurakunnassa. Toinen toistemme kanssa arkea jakaen. Yhdessä kristillisen uskomme peruspilareihin uskoen, rukoillen ja toisiamme siunaten. Oppien yhdessä paremmin tuntemaan Kristusta. Rakastaen lähimmäistä, ei hyväksymällä kaikkea, mitä lähimmäinen tekee, vaan yhdessä sitoutumalla yhteisiin sääntöihin, jotka Raamattu meille antaa.

Janne Pelto-Piri
pastori, Pori